

Hung Dao

Ngũ gia khác nhau, ông trưởng trưởng cho bốn

Phật gia giáo: Cái gì của mình sẽ là của mình

Vào thời nhà Minh có một thanh niên sinh tên Ngô Tử Địch. Mẹ của Ngô Tử Địch mất sớm, người cha cưới một bà mẹ kế. Mẹ kế thiên vị, ghét bỏ người em trai họ, không đi tìm việc cho anh. Trong lòng anh dần dần đã có sự bất bình, và oán hận. Sau đó anh cưới vợ, mẹ kế đi với vợ anh cũng không tốt. Anh rất bất bình, muốn đi tìm mẹ kế để nói lý lẽ, nhưng vợ anh đã khuyên đừng đi. Sau đó cha anh qua đời, ruộng đất và ngân lượng mà cha anh để lại, kết quả bà mẹ kế để cho anh phần ruộng đất xấu nhất, bốn thân bà và người em trai thì được phần ruộng tốt, còn chỉ mình họ không ít tiền làm của riêng. Ngô Tử Địch muốn đi tìm mẹ kế nói rõ lý lẽ, nhưng người vợ ngăn cản.

Người vợ nói với Ngô Tử Địch: "Chữ phúc là phúc, việc gì chúng ta phải biết rằng, thế nên là của chúng ta thì có chữ cũng chữ không thoát, đâu thế tranh giành mà được chữ, càng tranh giành càng làm thêm thế phúc báo."

Kết quả của bao lâu, con trai của bà mẹ kế bị nghiện thói xấu bài bạc, thua sạch toàn bộ gia tài, hai mẹ con gõ cửa nhà rồi vào cửa ăn mày. Giờ số bốn là Ngô Tử Địch, lúc này bốn sẽ làm nghề thế nào? Có chăng, sẽ vui trong bất hạnh của người khác mà thế hi vọng rằng: "Ông trưởng có một, mẹ và người cũng có ngày hôm nay!"?

Vào lúc này, vợ của Ngô Tử Địch rất hiểu lý lẽ tình người, lập tức khuyên anh đi đón mẹ kế và người em trai về nhà. Họ không chờ đón mẹ kế và em trai về nhà, còn giúp người em bài bạc, cùng làm việc để mẹ kế và người em, cửa nhà vui vẻ hòa thuận sống cùng với nhau. Người bình thường không làm được như vậy, xóa bỏ hận thù mà hiểu lòng nhau, không để tâm bất cứ việc gì của đời người.

Người vợ sinh được ba người con trai, và sau cả ba đều thi đỗ tiến sĩ. Là phúc báo nên có của

gia đình họ, làm sao chúng ta thoát được khỏi? Trong một gia đình có một tỉn sĩ đã là không dễ dàng rồi, người vợ sinh ba đứa con, ba đứa con đều là tỉn sĩ, bạn xem phúc báo của người vợ như thế nào! Cho nên người vợ đừng lo lắng gì thì phúc báo như thế, đức biếu là không so đo với người thân của mình. Ba đứa con trai thì như đã nhìn thấy đức hạnh và sự đức hạnh của mẹ mình, nhìn như thế nghe như thế, có lý nào lại không thành tài?

Đi Bàn

Vì vợ làm người vợ quá so đo, phải biết chúng ta thì, người khác không bạn thì ông trị sự cho bạn. Chúng ta làm bạn cha mẹ, nếu như luôn với cha mẹ anh em, bạn bè đừng nghĩ bạn của mình cái gì không vui, thậm chí là thậm chí xuyên chửi bới hàng và bạn bè, còn đem cơm xúc tiêu của cây sang cho con cái, vợ chúng ta phải đã đến đến sai cuộc đời của con cái rồi sao?

Đu người ta có một với mình, cũng đừng đem lòng oán thán, bởi vì Trị thế sự công bằng, sự ai bài mà sự đức hạnh cho bạn, theo một cách nào đó, có thể là bạn sự gặp may mắn trong cuộc đời, chúng ta phải người xa đời: chúng ta thì là phúc. Phúc phận này là bởi có chúng ta khổ rồi mới được. Con người trong mê, không hiểu hiểu đời lý mà sự đời nuôi trong lòng oán hận, tâm trí chúng ta lúc nào yên mà cũng không được được gì cả.

Tin vào sự công bằng của Trị Phận, sự trong thanh thản, như nhàn, không oán không hận, thì niềm vui trong hiện tại chúng ta mất đi mà thậm chí còn được hạnh phúc đáp lại thậm chí như gì tất cả như thế.
